

FESTA MAJOR

(L'OÍDA)

Tres petards molt forts van explotar a les vuit del matí del diumenge. Anunciaven que començava la Festa Major. A casa del Pol i la Bruna sonava el despertador. S'havien de llevar de seguida si no volien arribar tard a l'esmorzar de Festa Major: una botifarrada per a tot el poble, que es feia a la plaça.

El Pol i la Bruna, amb els seus pares, caminaven pel carrer. Tot jugant, el Pol va baixar de la vorera i un cotxe va haver de frenar per no atropellar-lo. Quan el Pol va sentir la botzina del cotxe sonant i els pneumàtics grinyolant, es va quedar més blanc que un full de paper. Els pares es van espantar moltíssim però quan van veure que no havia passat res, es van enfadar per la vergonya que el seu fill els havia fet passar. Van agafar els dos germans de la mà i van continuar cap a la plaça. Quan ja eren a prop van sentir la música. Se sentia tan fort que la gent s'havia de parlar a l'orella.

La botifarra era molt bona. El pa torrat amb tomàquet i all, també. Molts nens el tastaven.

Quan gairebé tothom havia acabat, es van sentir uns músics que s'acostaven. Sonaven com si n'hi hagués cinc o sis però, quan van tenir la música al seu davant, es van adonar que tot ho feia un sol home. Era jo, el Sàlix, que feia d'home orquestra. Duia un bombo molt gros al darrera que sonava a cada passa que feia; també duia uns platerets enganxats als genolls; tocava una harmònica amb la boca, i un acordió amb les mans. Tot de sonalls i cascavells em penjaven del vestit. Venia a buscar els nens per anar al concert de Festa Major.

Els músics estaven afinant els seus instruments i es disposaven a començar el concert. Les cançons eren molt boniques i tothom estava molt atent i en silenci. De sobte, quan la música era molt suau, un nen va començar a desembolicar un caramel. Quins nervis que vam passar tots amb aquell soroll! se sentia més el paper del caramel que la música. Quan el concert es va acabar, vam acomiadar els músics amb un fort aplaudiment.

Encara faltava una hora per anar a dinar, i els vaig acompanyar amb tota la meua música cap a la fira. Em vaig treure del barret un parell de viatges als cavallets per a cada nen del poble. Els nens del camió de bombers feien sonar la campana; els de l'ambulància, la sirena; les motos i cotxes, les seves botzines...

Es va fer l'hora de dinar. Mentre dinàvem, va sonar el telèfon mòbil de la mare. Una amiga la convidava a ballar sardanes. Hi vam anar tots.

Van arribar uns núvols foscos, se sentí un tro molt fort i va començar a ploure. El Pol, la Bruna i els seus pares van anar a una casa que hi havia allà mateix. Tenien un gos, i amb el soroll dels trons, es va amagar a la dutxa i anava grinyolant de por.

Després de sopar, vaig anar a buscar tota la gent per anar al castell de focs. Quan faltava poc per començar, es van sentir tres petards molt forts. Tots a punt per dir: *ooooohhhh, oooooohhhh!*

A l'hora de la veritat, el castell de focs no va començar. La pluja havia mullat els petards, i no s'encenien. Llavors jo, que tinc solucions per a tot, vaig treure una pila de sacs de confetti i vam fer una guerra de nens i pares.

L'endemà al matí, el despertador va tornar a sonar, però no era per anar a cap botifarrada. La Festa Major ja s'havia acabat. Tornaven a l'escola!

I contents van anar a l'escola, a fer gresca i xerinola!